

Úr øllum ættum koma vindar

Úr øllum ættum koma vindar,
tó ættin ein mær dámar best,
hon fór ímillum fjallatindar,
har sum eg havi vinfólk flest.

Kom, sveima, mjúki vestanvindur,
út yvir akrar, gjøgnum skógv!
Tú svalir hjarta mítt eitt sindur,
tú minnir meg á bláan sjógv.

Tú bert mær heilsu yvir bylgju
úr Føroyum og frá fólki har;
góð ynskir hevur tú í fylgi
frá teimum, sum væl unna mær.

Lat vesturætt ta skjútsond vera,
sum altíð meg kann minna á,
at Føroyum eg ei skomm skal gera,
men tær í æru halda má.

Rasmus Effersøe